

[6] מעשה פלא שאירע באיש אחד צדיק בק"ק

בריסק דליטא בזמן קדם.

היה איש אחד צדיק חסיד עשיר וישר. והי' האיש ההוא חשוכי בנים ר"ל [רחמנא לצלן]. ויהי לעת זקנתו נולד לו בן זכר והיו איש משכיל ונתגדל בתורה ובחכמה ובמעלות נכבדות וביראת שמים מאוד. ויהי בהגיעו לפרק נשואין נשתדך עמו מעיר אחרת עם בת טובים ועשירים. והי' התנאים ביניהם שהחתונה תהי' דוקא בהעיר שהכלה שמה. ויהי בהגיע עת החתונה, נסע זה החתן היקר עם אנשים רבים ממשפחתו עם

מעשה פלא שאירע באיש אחד צדיק בק"ק בריסק דליטא בזמן קדם.

היה איש אחד לדיק חסיד עשיר וישר. והי' האיש ההוא חשוכי בנים ר"ל. ויהי לעת זקנתו נולד לו בן זכר והיו איש משכיל ונתגדל בתורה ובחכמה ובמעלות נכבדות וביראת שמים מאוד. ויהי בהגיעו לפרק נשואין נשתדך עמו מעיר אחרת עם בת טובים ועשירים. והי' התנאים ביניהם שהחתונה תהי' דוקא בהעיר שהכלה שמה. ויהי בהגיע עת החתונה, נסע זה החתן היקר עם אנשים רבים ממשפחתו עם

משרתים רבים, כי אביו הי' עשיר גדול. וגם אמו היקרה היתה עמו והי' כלם נוסעים מחנה גדולה לאותה העיר שהכלה שמה. אבל אביו הזקן והצדיק לא הי' יכול לנסוע עמהם מחמת תשוש כחו מזקנתו. ויצו עליהם שמיד אחר החתונה למחרתו תיכף יחזרו עם כלתו אצלו לעירו ולביתו, כי כל אשר יש לו לבנו הוא, ונפשו קשורה בנפשו. וביקש זאת הרבה מהם ובפרט מבנו היקר החתן שלא יתעכב שמה. ויברכהו

וישלחו. והי' בבואו זה החתן עם אנשיו סמוך להעיר של הכלה, ויצאו לקראתם הרבה אנשים מכובדים מעיר של הכלה עם משפחות הכלה להקביל פני החתן ואנשיו אשר עמו. והי' מוליכין אותם לאכסניא יפה ונאה. ואח"כ היה מוליכין את החתן לדרוש שם לפניו איזהו חילוק המדינה שם. שכל חתן שהוא תלמיד חכם דורש אללם בבית הכנסת קודם החופה. וזה החתן הי' ג"כ מופלג גדול בתורה והי' דורש לפניו שמה. ובעו"ר הי' שם מקרה רעה שהי' נקשר ממעל לראש החתן הדורש מנורה גדולה וכבדה עם נרות דולקות ונקרע החבל לשנים ונפלה המנורה פתאום על ראש החתן ופצעו את מוחו ומת. ונתהפך השמחה לאבל גדול ונספד החתן היקר כראוי לו ונקבר בכבוד גדול שמה. ונסעו האם של החתן היקר ז"ל וכל אנשיה לעירם במר נפשם על אסונם הגדול שמה. ובעו"ר [ובעוונותינו הרבים] הי' שם מקרה רעה שהי' נקשר ממעל לראש החתן הדורש מנורה גדולה וכבדה עם נרות דולקות, ונקרע החבל לשנים ונפלה המנורה פתאום על ראש החתן ופצעו את מוחו ומת. ונתהפך השמחה לאבל גדול ונספד החתן היקר כראוי לו ונקבר בכבוד גדול שמה. ונסעו האם של החתן היקר ז"ל וכל אנשיה לעירם במר נפשם על אסונם הגדול שמה. ובעו"ר [רחמנא לצלן]. ויהי כבואם סמוך לעירם בריסק, ויעמדו כולם בבכיה גדולה ומרה ויענו כולם זה לזה ואמרו: עוצו עצה מה נעשה עם זה הזקן אביו של החתן הנפטר כי בודאי בבואנו אצלו, והי' כראותו כי אין הנער אתנו, ומת. ויהי בתוכם איש אחד חכם ויאמר: "אני אלך מתחלה לאביו ואקוה לאל שאני אנחמנו מהרה. ואתם כלכם תעכבו בכאן עד אשר אני אשלח לכם ידיעה שתבאו כלכם לפניו." ויבא

זה האיש לבית הזקן, וישמח הזקן נגדו ויאמר לו: "שלום בואך. איך הי' שמה בהחתונה ואיה המה החתן והכלה והאנשים שהלכו שמה?" ולא ענה אותו האיש שום דבר. ויבהל הזקן ויאמר לו: "למה אתה שותק? יהי' מה שיהי', אמור לי, כי אם לא תאמר לי מיד אני מת." ויען האיש ויאמר לו: "צר לי מאוד מאוד לומר לך מהצרה הגדולה שאירע לנו שמה." ויען הזקן ויאמר: "יהי' מה שיהי', אמור לי." ויען האיש ויאמר לו: "הנה אנחנו היינו באים לתוך העיר

של הכלה, והדרך עובר שמה על פתח של בתי עבודת הישמעאלים, והנה בנך קפץ פתאום מהעגלה שהי' יושב ונכנס שמה ונשתמד. ואנחנו עשינו במה כל ההשתדלות שבעולם להוציאו משם ולא יכולנו להוציאו משם בעו"ה [בעוונותינו הרבים]. ואני בראותי כל הצרה הזאת חזרתי לעירי, אבל שארי האנשים ואשתך היקרה תחי', המה כולם נשארו עדיין שמה. "ויהי כשמוע הזקן הצדיק זה הדבר ויפול על פניו ארצה ויזעק זעקה גדולה ומרה ויקלל את יומו ויאמר: "אהה אהה הלוואי מי יתן שהי' בני מת במיתה משונה קודם שנכנס לבתי עו"ג [עובדי גילולים], ובודאי הייתי מתנחם במיתתו יותר ממה שהוא עכשיו עדיין ברשעתו. "ומיד פתח זה האיש את פיו ויאמר אל הזקן: "התנחם התנחם. ח"ו [חס וחלילה] לחשוב על בנך הצדיק והישר נ"ע [נשמתו עדן] שיעשה

זאת, חלילה וחלילה. אמנם כן כך וכך הי' המעשה זאת חלילה וחלילה. אמנם כן כך וכך הי' המעשה באמת ע"י המנורה וכנזכר לעיל. והא לך לסימן שישתך תחי' וכל אנשיך כולם ביחד יבואו שאשתך תחי' וכל אנשיך, כולם ביחד יבואו אליך. ויהי כן וישלח האיש הזה אליהם ויבואו. ויתנחם וימיר. ויהי כן, וישלח האיש הזה אליהם ויבואו. ויתנחם הזקן ויאמר: "ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם אמן."